

“মৰমৰ সন্তানসকল – বেহদৰ পিতা আহিছে তোমালোক সন্তানসকলক জ্ঞানেৰে অলংকৃত কৰিবলৈ, উচ্চ পদ পাবলৈ হ’লে সদায় অলংকৃত হৈ থাকিব।”

প্ৰশ্ন: কোনসকল সন্তানক দেখি বেহদৰ পিতা বহুত আনন্দিত হয়?

উত্তৰ: যিসকল সন্তানে সেৱাৰ কাৰণে সততে প্ৰস্তুত হৈ থাকে, অলৌকিক আৰু পাৰলৌকিক দুয়োজন পিতাক সম্পূৰ্ণৰূপে অনুসৰণ কৰে, জ্ঞান যোগেৰে আত্মাক অলংকৃত কৰে, পতিতক পাৰন কৰাৰ সেৱা কৰে, এনেকুৱা সন্তানসকলক দেখি বেহদৰ পিতা বহুত আনন্দিত হয়। পিতাৰ ইচ্ছা হৈছে মোৰ সন্তানসকলে যন্ত্ৰ কৰি উচ্চ পদ পাওক।

ওঁম শান্তি। আত্মিক পিতাই আত্মিক সন্তানসকলৰ প্ৰতি কয় - মৰমৰ সন্তানসকল, যেনেকৈ লৌকিক পিতাৰ সন্তান প্ৰিয় হয়, তেনেকৈ বেহদৰ পিতাৰো বেহদৰ সন্তানসকল প্ৰিয় হয়। পিতাই সন্তানসকলক শিক্ষা দিয়ে, সাৱধান কৰাই দিয়ে যাতে সন্তানসকলে উচ্চ পদ পায়। এয়াই পিতাৰ ইচ্ছা। গতিকে বেহদৰ পিতাৰো এইটো ইচ্ছা থাকে। সন্তানসকলক জ্ঞান আৰু যোগৰ গহনাৰে অলংকৃত কৰে। তোমালোকক দুয়োজন পিতাই অতি সুন্দৰকৈ অলংকৃত কৰে যাতে সন্তানসকলে উচ্চ পদ পায়। অলৌকিক পিতাও আনন্দিত হয় পাৰলৌকিক পিতাও আনন্দিত হয়। যিয়ে ভালদৰে পুৰুষাৰ্থ কৰে, তেওঁলোকক দেখি গায়নো কৰা হয় - পিতাক অনুসৰণ কৰা। গতিকে দুয়োজনকে অনুসৰণ কৰিব লাগে। এজন হৈছে আত্মিক পিতা, আনজন আকৌ হৈছে অলৌকিক পিতা। গতিকে পুৰুষাৰ্থ কৰি উচ্চ পদ পাব লাগে।

তোমালোক যেতিয়া ভাটিত আছিলো তেতিয়া মুকুটৰ সৈতে সকলোৰে ফটো লোৱা হৈছিল। পিতাইতো বুজাইছে যে প্ৰকাশময় কোনো মুকুট নাথাকে। এয়া হৈছে পৰিত্ৰতাৰ চিহ্ন, যিটো সকলোকে দিয়ে। এনেকুৱা নহয় যে কোনো শুভ্ৰ প্ৰকাশময় মুকুট থাকে। এইটো পৰিত্ৰতাৰ চিহ্ন হিচাপে বুজোৱা হয়। প্ৰথমে তোমালোক থকা সত্যযুগত। তোমালোকেই আছিলো নহয়নে। পিতায়ে কয় - আত্মাসকল আৰু পৰমাত্মা বহুকাল বিচ্ছিন্ন হৈ থাকিল....। তোমালোক সন্তানসকলহে প্ৰথমে আহা আকৌ প্ৰথমে তোমালোক যাব লাগে। মুক্তিধামৰ দ্বাৰা তোমালোকে মুকলি কৰিব লাগিব। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই অলংকৃত কৰে। পিতাৰ ঘৰত বনবাসত থাকে। এই সময়ত তোমালোকেও সাধাৰণভাৱে থাকিব লাগে। উচ্চও নহয়, নীচো নহয়। পিতায়ে কয় - সাধাৰণ তনত প্ৰৱেশ কৰোঁ। কোনো দেহধাৰীক ভগৱান বুলি ক’ব নোৱাৰিব। মনুষ্যই মনুষ্যৰ সংগতি কৰিব নোৱাৰে। সংগতিতো গুৰুৱেহে কৰে। মনুষ্যই 60 বছৰ পাছত বানপ্ৰস্থ লয় তেতিয়া গুৰুৰ শৰণাপন্ন হয়। এইটোও নিয়ম এতিয়াৰ হয় যিটো আকৌ ভক্তিমাৰ্গত প্ৰচলিত হয়। আজিকালিতো সৰু শিশুকো গুৰুৰ শৰণাপন্ন কৰাই দিয়ে। বানপ্ৰস্থ অৱস্থা নহ’লেও অকস্মাৎ মৃত্যু হৈ যায় নহয় জানো। সেইকাৰণে সন্তানসকলকো গুৰুৰ শৰণাপন্ন কৰাই দিয়ে। যেনেকৈ পিতাই কয় - তোমালোক সকলো আত্মা হোৱা, উত্তৰাধিকাৰ পোৱাৰ অধিকাৰ আছে। তেওঁলোকে কয় - গুৰু অবিহনে উদ্ধাৰ নহ’ব অৰ্থাৎ ব্ৰহ্মত লীন হ’ব নোৱাৰিব। তোমালোকতো লীন হ’ব নালাগে। এইটো ভক্তিমাৰ্গৰ শব্দ। আত্মাতো তৰা সদৃশ, বিন্দু হয়। পিতাও বিন্দু। সেই বিন্দুকে জ্ঞানৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়। তোমালোকো সূক্ষ্ম আত্মা। আত্মাত গোটেই জ্ঞান সমাহিত কৰা হয়। তোমালোকে সম্পূৰ্ণ জ্ঞান লোৱা। সন্মানসহ উত্তীৰ্ণ হোৱা নহয় জানো। এনেকুৱা নহয় যে শিৱলিঙ্গ ডাঙৰ হয়। যিমান ডাঙৰ আত্মা সিমানেই পৰমাত্মা। আত্মা পৰমধামৰ পৰা আহে ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। পিতাই কয় - ময়ো তাৰ পৰাই আহোঁ। কিন্তু মোৰ নিজৰ শৰীৰ নাই। মই ৰূপো (জ্ঞানীও) হওঁ বসন্তও (যোগীও) হওঁ। পৰম আত্মা ৰূপ হয়, তেওঁৰ গোটেই জ্ঞান ভৰপূৰ হৈ আছে। জ্ঞানৰ বৃষ্টিপাত কৰায়। গতিকে সকলো মনুষ্য পাপ আত্মাৰ পৰা পুণ্য আত্মা হৈ যায়। পিতাই গতি সংগতি দুয়োটা দিয়ে। তোমালোক সংগতিত যোৱা বাকী সকলো গতি অৰ্থাৎ নিজৰ ঘৰলৈ যায়। সেইখন হৈছে মিঠা (মৰমৰ) ঘৰ। আত্মাই এই কাণেৰে শুনে। এতিয়া পিতাই কয় - অতি মৰমৰ কল্পৰ পাছত পুনৰাই লগপোৱা সন্তানসকল এতিয়া উভতি যাব লাগে, তাৰ বাবে পৰিত্ৰ নিশ্চয় হ’ব লাগে। পৰিত্ৰ নোহোৱাকৈ কোনেও উভতি যাব নোৱাৰে। মই সকলোকে লৈ যাবলৈ আহিছোঁ। আত্মাসকলক শিৱৰ বৰষাটী বুলি কয়। এতিয়া শিৱবাবাই শিৱালয় স্থাপন কৰি আছে। আকৌ ৰাৱণ আহি বেশ্যালয় স্থাপন কৰে। বাম মাৰ্গক বেশ্যালয় বুলি কোৱা হয়। বাবাৰ ওচৰত বহুত সন্তান আছে যিসকল বিবাহ কৰিও পৰিত্ৰ হৈ আছে। সন্ধ্যাসীসকলেতো কয় - এইটো হ’ব নোৱাৰে যে দুয়ো একেলগে থাকিব পাৰে। ইয়াত বুজোৱা হয়, এই ক্ষেত্ৰত আমদানী বহুত। পৰিত্ৰ হৈ থাকিলে 21 জন্মৰ কাৰণে ৰাজধানী পায়। গতিকে এটা জন্ম পৰিত্ৰ হৈ থকাতো কিবা ডাঙৰ

কাম জানো। পিতাই কয় - তোমালোক কাম চিতাত বহি একেবাৰে ক'লা হৈ গৈছে। কৃষ্ণৰ কাৰণেও কয় বগা আৰু শ্যাম বৰণীয়া, শ্যাম-সুন্দৰ। এই বুজনি এই সময়ৰ। কাম চিতাত বহাৰ কাৰণে শ্যাম বৰণীয়া হৈ গ'লা। আকৌ এওঁক (ব্ৰহ্মাক) গাঁৱৰ ল'ৰা বুলিও কয়। যথাযথ আছিল নহয় জানো। কৃষ্ণতো হ'ব নোৱাৰে। তেওঁৰে বহুত জন্মৰ অন্তিমত পিতাই প্ৰৱেশ কৰি বগা (পৰিত্ৰ) কৰি তোলে। এতিয়া তোমালোকে একমাত্ৰ পিতাকে স্মৰণ কৰিব লাগে। বাবা আপুনি কিমান মিঠা, আপুনি কিমান মিঠা উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। আমাক মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা, মন্দিৰৰ যোগ্য কৰি তোলে। এনেকৈ নিজৰ সৈতে কথা পাতিব লাগে। মুখেৰে একো ক'ব নালাগে। ভক্তিমাৰ্গত আপোনাক; প্ৰিয়তমক কিমান স্মৰণ কৰি আহিছোঁ। এতিয়া আপুনি আহি মিলিত হৈছে, বাবা আপুনিতো সকলোতকৈ মিঠা। আমি আপোনাক কিয় স্মৰণ নকৰিম। আপোনাক প্ৰেমৰ, শান্তিৰ সাগৰ বুলি কোৱা হয়, আপুনিয়ো উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে, বাকী প্ৰেৰণাৰে একো পোৱা নাযায়। পিতাতো সন্মুখত আহি তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়ায়। এইখন পাঠশালা নহয় জানো। পিতাই কয় - মই তোমালোকক ৰজাৰো ৰজা কৰি তোলোঁ। এয়া হৈছে ৰাজযোগ। এতিয়া তোমালোকে মূলবতন, সূক্ষ্মবতন, স্থূলবতনক জানি গ'লা। ইমান সূক্ষ্ম আত্মাই কেনেকৈ ভূমিকা পালন কৰে। হয়ো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত। ইয়াকে কোৱা হয় - অনাদি-অবিনাশী বিশ্ব নাটক, নাটক ঘূৰি থাকে, ইয়াত সংশয়ৰ কোনো কথা নাই। পিতাই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তৰৰ ৰহস্য বুজায়, তোমালোক স্বদৰ্শন চক্ৰধাৰী হোৱা। তোমালোকৰ বুদ্ধিত গোটেই চক্ৰ ঘূৰি থাকে। গতিকে ইয়াৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ পাপ খণ্ডন হৈ যায়। বাকী কৃষ্ণই কোনো স্বদৰ্শন চক্ৰ চলাই হিংসা কৰা নাই। তাততো যুদ্ধৰো হিংসা নাথাকে, কাম-বাসনাও নাথাকে। দ্বৈত অহিংসক হয়। এইসময়ত তোমালোকৰ 5 বিকাৰৰ সৈতে যুদ্ধ চলে। বাকী অন্য কোনো যুদ্ধৰ কথা নাই। এতিয়া পিতা হৈছে উচ্চতকৈ উচ্চ আকৌ উচ্চতকৈ উচ্চ এই উত্তৰাধিকাৰ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ, এওঁলোকৰ দৰে উচ্চ হ'ব লাগে। তোমালোকে যিমানে পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমানে উচ্চ পদ পাবা। কল্পই কল্পই সেয়াই তোমালোকৰ পঢ়া হ'ব। এতিয়া ভাল পুৰুষাৰ্থ কৰিলে তেতিয়া কল্পই কল্পই কৰি থাকিবা। পাৰ্থিৱ পঢ়াৰ দ্বাৰা ইমান পদ পাব নোৱাৰে যিমান আত্মিক পঢ়াৰ দ্বাৰা পোৱা যায়। উচ্চতকৈ উচ্চ এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ হয়। এওঁলোকো মনুষ্যই হয় কিন্তু দৈৱী গুণ ধাৰণ কৰে সেইকাৰণে দেৱতা বুলি কোৱা হয়। বাকী 8-10 ভূজাধাৰী কোনো নাই। ভক্তিত সাক্ষাৎকাৰ হ'লে বহুত কালৈ, দুখত আহি বহুত চকুলো বোৱায়। ইয়াততো পিতাই কয় - চকুলো ওলালেই অকৃতকাৰ্য হ'লা। অশ্মা মৰিলেও হালোৱা থোৱা..... (মুৰুলী শূনা)। আজিকালিতো মুম্বাইত (বোম্বাইত) কোনোবা বেমাৰত পৰিলে বা মৃত্যু হ'লে বি.কে. সকলক মাতে যে আহি শান্তি দিয়ক। তোমালোকে বুজোৱা আত্মাই এটা শৰীৰ এৰি অন্য এটা ল'লে ইয়াত তোমালোকৰ কি যায়। কান্দিলে কি লাভ। এনেকৈ কয় - এওঁক কালে থালে..... এনেকুৱা কোনো বস্তু নাই। এয়াতো আত্মাই নিজেই এটা শৰীৰ ত্যাগ কৰি গুচি যায়। নিজৰ সময়ত শৰীৰ এৰি গুচি যায়। বাকী কাল বুলি কোনো বস্তু নাই। সত্যযুগত গৰ্ভ মহল হয়, শাস্তিৰ কথাই নাই। তাত তোমালোকৰ কৰ্ম অকৰ্ম হৈ যায়। মায়াই নাই যাৰ বাবে বিকৰ্ম হ'ব। তোমালোক বিকৰ্মজিৎ হৈ যোৱা। প্ৰথমে বিকৰ্মজিৎ চন চলে আকৌ যেতিয়া ভক্তিমাৰ্গ আৰম্ভ হয় তেতিয়া ৰজা বিক্ৰম চন আৰম্ভ হয়। এই সময়ত যিবোৰ বিকৰ্ম কৰিছা সেইবোৰৰ ওপৰত বিজয়ী হোৱা গতিকে নাম ৰখা হৈছে বিকৰ্মজিৎ। আকৌ দ্বাপৰত বিক্ৰম ৰজা হৈ যায়, বিকৰ্ম কৰি থাকে। বেজীত যদি মামৰ লাগি থাকে তেতিয়া চুপ্তকে আকৰ্ষণ নকৰে। যিমানে পাপৰ লেপ আঁতৰি যাব তেতিয়া চুপ্তকে আকৰ্ষণ কৰিব। পিতাতো হৈছে সম্পূৰ্ণ পৰিত্ৰ। তোমালোককো যোগবলেৰে পৰিত্ৰ কৰি তোলে। যেনেকৈ লৌকিক পিতাও সন্তানক দেখি আনন্দিত হয় নহয় জানো। বেহদৰ পিতাও আনন্দিত হয়, সন্তানসকলৰ সেৱাত। সন্তানসকলে বহুত পৰিশ্ৰমো কৰি আছে। সেৱাৰ বাবেতো সততে প্ৰস্তুত হৈ থাকিব লাগে। তোমালোক সন্তানসকল হৈছা পতিতক পাৱন কৰোঁতা ঈশ্বৰীয় মিশ্ৰন। এতিয়া তোমালোক ঈশ্বৰীয় সন্তান, বেহদৰ পিতা, আৰু তোমালোক সকলো হৈছা ভাতৃ-ভগ্নী। বচ আৰু কোনো সমন্ধ নাই। মুক্তিধামত থাকেই পিতা আৰু তোমালোক আত্মা ভাতৃগণ আকৌ তোমালোক সত্যযুগলৈ গ'লে তাত এটি পুত্ৰ আৰু এটি কন্যা বচ, ইয়াততো বহুত সমন্ধ থাকে - খুৰা, ককা, মামা.... আদি।

মূলবতন হৈছে মিঠাঘৰ, মুক্তিধাম। তাৰ কাৰণে মনুষ্যই কিমান যন্ত্ৰ, তপ আদি কৰে, কিন্তু উভতিতো কোনেও যাব নোৱাৰে। মিছা কথা বহুত কৈ থাকে। সকলোৰে সংগতি দাতা হৈছে এজন। দ্বিতীয় কোনো নাই। এতিয়া তোমালোক সংগমযুগত আছা। ইয়াত হৈছে অনেক মনুষ্য। সত্যযুগততো বহুত কম হয়। স্থাপনা আকৌ বিনাশ হয়। এতিয়া অনেক ধৰ্ম হোৱাৰ কাৰণে কিমান থাম-খেয়ালি। তোমালোক এশ শতাংশ চহকী আছিল। আকৌ 84 জন্মৰ পাছত এশ শতাংশ কঙাল হৈ গ'লা। এতিয়া পিতা আহি সকলোকে জগায়। এতিয়া জাগা, সত্যযুগ আহি আছে। সত্য পিতাইহে তোমালোকক 21 জন্মৰ অধিকাৰ দিয়ে। ভাৰতেই সত্য খণ্ড হয়। পিতাই সত্য খণ্ড ৰচে, মিছাখণ্ড আকৌ কোনে ৰচে? 5 বিকাৰ ৰূপী ৰাৱণে। ৰাৱণৰ কিমান ডাঙৰ প্ৰতিকৃতি সাজে আকৌ তাক জ্বলায় কিয়নো ৰাৱণ হৈছে এক নম্বৰৰ শত্ৰু। মনুষ্যই এইটো নাজানে যে কেতিয়াৰ পৰা ৰাৱণৰ ৰাজ্য আৰম্ভ হ'ল। পিতাই বুজায় - আধাকল্প হৈছে ৰামৰাজ্য, আধাকল্প হৈছে ৰাৱণৰ ৰাজ্য। বাকী ৰাৱণ কোনো মনুষ্য নহয়, যাক মাৰিব লাগে। এই সময়ত গোটেই জগতত ৰাৱণ ৰাজ্য, পিতা আহি ৰাম

ৰাজ্য স্থাপনা কৰে, আকৌ জয় জয়কাৰ হৈ যায়। তাত সদায় আনন্দত থাকে। সেইখন হয়েই সুখধাম। ইয়াক কোৱা হয় পুৰুষোত্তম সংগমযুগ। পিতাই কয় - এই পুৰুষাৰ্থৰে তোমালোক এনেকুৱা হ'বগৈ। তোমালোকৰ চিত্ৰও তৈয়াৰ কৰা হৈছিল, বহুত আহিল আকৌ শুনিলে, বৰ্ণনা কৰিলে আৰু আঁতৰি গ'ল। পিতা আহি তোমালোক সন্তানসকলক বহুত মৰমেৰে বুজায়। পিতা, শিক্ষকে মৰম কৰে, গুৰুৱেও মৰম কৰে। সংগুৰুৰ নিন্দক উদ্ধাৰ হ'ব নোৱাৰে। তোমালোকৰ লক্ষ্য-উদ্দেশ্য সন্মুখত থিয় হৈ আছে। সেই গুৰুসকলৰ ওচৰততো কোনো লক্ষ্য-উদ্দেশ্য নাই। সেয়া কোনো পঢ়া নহয়, এয়াতো হৈছে পঢ়া। ইয়াক কোৱা হয় বিশ্ব বিদ্যালয় তথা চিকিৎসালয় যাৰ দ্বাৰা তোমালোক সৰ্বদা-স্বাস্থ্যবান আৰু ধনবান হোৱা। ইয়াততো হয়েই মিছা, গায়নো কৰে - মিছা কায়া.... সত্যযুগ হৈছে সঁচাখণ্ড। তাততো হীৰা-মুকুতাৰ মহল থাকে। সোমনাথ মন্দিৰো ভক্তিমাগত নিৰ্মাণ কৰিছে। কিমান ধন আছিল যিবোৰ আকৌ মুছলমানসকলে লুটপাট কৰি নিলে। ডাঙৰ ডাঙৰ মছজিদ নিৰ্মাণ কৰিলে। পিতাই তোমালোকক সীমাহীন সম্পদ দিয়ে। আৰম্ভণিৰ পৰাই তোমালোকক সকলোবোৰ সাফাংকাৰ কৰাই আহিছে। “আল্লাহ অৱলদীন” বাবা হয় নহয় জানো। প্ৰথম প্ৰথম ধৰ্ম প্ৰতিষ্ঠা কৰে। সেয়া হৈছে দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম। যিটো ধৰ্ম নাই সেইটো পুনৰ প্ৰতিষ্ঠা হয়। সকলোৱে জানে প্ৰচীন সত্যযুগত এওঁলোকৰে ৰাজত্ব আছিল, তেওঁলোকৰ ওপৰত আৰু কোনো নাছিল। দেৱী-দেৱতাৰ ৰাজ্যকে পেৰাডাইজ (স্বৰ্গ) বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে জানা, আকৌ আনকো ক'ব লাগে। সকলোৱে কেনেকৈ জানিব যাতে আকৌ কোনেও আপত্তি নকৰে যে আমি গমেই নাপালোঁ। তোমালোকে সকলোকে কোৱা তথাপি পিতাক এৰি গুচি যায়। এই ইতিহাস নিশ্চয় পুনৰাবৃত্তি হ'ব। পিতাৰ ওচৰলৈ আহিলে পিতাই সোধে- পূৰ্বে কেতিয়াবা লগ পাইছানে? তেতিয়া কয় - হয় বাবা 5 হাজাৰ বছৰ পূৰ্বে আমি লগ কৰিবলৈ আহিছিলোঁ। বেহদৰ উত্তৰাধিকাৰ ল'বলৈ আহিছিলোঁ, কোনোৱে আহি শুনে, কাৰোবাৰ ব্ৰহ্মাৰ সাফাংকাৰ হয়, তেতিয়া তেওঁ স্মৃতিলৈ আহে। আকৌ কয় মইতো এইটো ৰূপ দেখিছিলোঁ। পিতাও সন্তানসকলক দেখি আনন্দিত হয়। তোমালোকৰ অবিনাশী জ্ঞান ৰত্নৰে জোলাঙা ভৰপূৰ হয় নহয় জানো। এয়া হৈছে পঢ়া। 7 দিনৰ পাঠ্যক্ৰম কৰি পাছত য'তেই নাথাকা মূৰুলীৰ আধাৰত চলিব পাৰা, 7 দিনত ইমান বুজাব যে তেতিয়া মূৰুলী বুজিব পাৰিব। পিতাইতো সন্তানসকলক সকলো ৰহস্য ভালদৰে বুজাই থাকে। ভালবাবু!

অতি মৰমৰ, কল্পৰ পাচত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-

(1) স্বদৰ্শন চক্ৰ ঘূৰাই পাপবোৰ ভস্ম কৰিব লাগে, আধ্যাত্মিক পঢ়াৰে নিজৰ পদ শ্ৰেষ্ঠ কৰিব লাগে। কোনো পৰিস্থিতিতে চকুলো বোৱাব নালাগে।

(2) এয়া বানপ্ৰস্থ অৱস্থাত থকাৰ সময়, সেইকাৰণে বনবাসত বহুত সাধাৰণভাৱে থাকিব লাগে। বহুত উচ্চও নহয়, বহুত নীচো নহয়। উভতি যাবৰ কাৰণে আত্মাক সম্পূৰ্ণ পাৱন কৰিব লাগে।

বৰদান: মনন শক্তিৰ দ্বাৰা বুদ্ধিক শক্তিশালী কৰোঁতা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা
মনন শক্তিয়েই হৈছে দিব্য বুদ্ধিৰ পথ্য। যেনেকৈ ভক্তিত স্মৰণ কৰাৰ অভ্যাসী হয়, সেইদৰে জ্ঞানত স্মৃতিৰ শক্তি। এই শক্তিৰ দ্বাৰা মাষ্টৰ সৰ্বশক্তিমান হোৱা। নিতৌ অমৃতবেলা নিজৰ এটা উপাধিক স্মৃতিলৈ আনি মনন চিন্তন কৰি থাকিলে মনন শক্তিৰে বুদ্ধি শক্তিশালী হৈ থাকিব। শক্তিশালী বুদ্ধিৰ ওপৰত মায়াৰ আক্ৰমণ হ'ব নোৱাৰে, পৰৰ বশীভূত হ'ব নোৱাৰে, কিয়নো মায়াই সৰ্বপ্ৰথমে ব্যৰ্থ সংকল্প ৰূপী বাণৰ দ্বাৰা দিব্য বুদ্ধিকেই দুৰ্বল কৰি দিয়ে, এই দুৰ্বলতাৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাৰ সাধনেই হৈছে মনন শক্তি।

শ্লোগান: আঞ্জাকাৰী সন্তানসকলহে আশীৰ্বাদৰ পাত্ৰ, আশীৰ্বাদৰ প্ৰভাৱে অন্তৰক সদায় সন্তুষ্ট কৰি ৰাখে।

!! ওঁ শান্তি !!